

פרק ד' - מלחמת ישראל בפלשתים

ר' דוד סבתו

מעבר לכך שפרק ד' הוא מימוש של נבואה שהובאה בפרקים הקודמים, פרק ד' הוא גם חלק מרצף של סיפורים שמסתיימים בפרק ז'. פרק ה' מתאר את קורות הארון בערי פלשתים ופרק ו' מתאר את החזרתו לישראל. פרק ז' מתאר גם הוא מלחמה, והוא מהווה סגירת מעגל למתואר בפרק ד'. אף על פי שפרק זה מתאר את השמדת בית עלי, אין מדובר בסיפור פרטי בלבד. נפילת העם היא אחת הנפילות הקשות ביותר של ישראל מול פלשתים, ונפילה זו היא חלק מהנפילה של תקופת השופטים והמשכן, תקופה שעלי מייצג יותר מכל. נקרא את הפרק כולו:

(א) ויהי דבר שמואל לכל ישראל ויצא ישראל לקראת פלשתים למלחמה ויחנו על האבן העזר ופלשתים חנו באפק: (ב) ויערכו פלשתים לקראת ישראל ותטש המלחמה וינגף ישראל לפני פלשתים ויכו במערכה בשדה כארבעת אלפים איש: (ג) ויבא העם אל המחנה ויאמרו זקני ישראל למה נגפנו ה' היום לפני פלשתים נקחה אלינו משלה את ארון ברית ה' ויבא בקרבנו וישענו מפך איבינו: (ד) וישלח העם שלה וישאו משם את ארון ברית ה' צבאות ישב הכרבים ושם שני בני עלי עם ארון ברית האלהים חפני ופינחס: (ה) ויהי כבוא ארון ברית ה' אל המחנה וירעו כל ישראל תרועה גדולה ותהם הארץ: (ו) וישמעו פלשתים את קול התרועה ויאמרו מה קול התרועה הגדולה הזאת במחנה העברים וידעו כי ארון ה' בא אל המחנה: (ז) ויראו הפלשתים כי אמרו בא אלהים אל המחנה ויאמרו אוי לנו כי לא היתה כזאת אתמול שלשם: (ח) אוי לנו מי יצילנו מיד האלהים האדירים האלה הם האלהים המפכים את מצרים בכל מכה במדבר: (ט) התחזקו והיו לאנשים פלשתים פן תעבדו לעברים כאשר עבדו לכם והייתם לאנשים ונלחמתם: (י) וילחמו פלשתים וינגף ישראל וינסו איש לאהליו ותהי המכה גדולה מאד ויפל מישראל שלשים אלף רגלי: (יא) וארון אלהים נלקח ושני בני עלי מתו חפני ופינחס:

(יב) וירץ איש בנימן מהמערכה ויבא שלה ביום ההוא ומדיו קרעים ואדמה על ראשו: (יג) ויבוא והנה עלי ישב על הכסא יד יד רך מצפה כי היה לבו חרד על ארון האלהים והאיש בא להגיד בעיר ותזעק כל העיר: (יד) וישמע עלי את קול הצעקה ויאמר מה קול ההמון הזה והאיש מהר ויבא ויגד לעלי: (טו) ועלי בן תשעים ושמנה שנה ועיניו קמה ולא יכול לראות: (טז) ויאמר האיש אל עלי אנכי הבא מן המערכה ואני מן המערכה נסתי היום ויאמר מה היה הדבר בני: (יז) ויען המבשר ויאמר נס ישראל לפני פלשתים וגם מגפה גדולה היתה בעם וגם שני בניך מתו חפני ופינחס וארון האלהים נלקחה: פ (יח) ויהי כהזכירו את ארון האלהים ויפל מעל הכסא אחרנית בעד יד השער ותשבר מפרקתו וימת פי זקן האיש וכבד והוא שפט את ישראל ארבעים שנה: (יט) וכלתו אשת פינחס הרה ללדת ותשמע את השמעה אל הלקח ארון האלהים ומת חמיה ואישה ותכרע ותלד כי נהפכו עליה צריה: (כ) וכעת מותה ותדברנה הנצבות עליה אל תיראי כי בן ילדת ולא ענתה ולא

שָׁתָה לְבָהּ : (כא) וַתִּקְרָא לַנֶּעֶר אֵי כְבוֹד לְאֹמֶר גְּלָה כְבוֹד מִיִּשְׂרָאֵל אֶל הַלְקַח אֲרוֹן הָאֱלֹהִים
וְאֶל חֲמִימָה וְאִישָׁה : (כב) וַתֹּאמֶר גְּלָה כְבוֹד מִיִּשְׂרָאֵל כִּי נִלְקַח אֲרוֹן הָאֱלֹהִים.

נציג תחילה את נושאי הפרק: פסוקים א'-א - המלחמה, פסוקים י"ב-כ"ב - הבשורה. יש לשאול מדוע לבשורה יש משקל כל כך מרכזי, עד שהוא מהווה מחצית מהפרק.

"וְהִי דָבָר שְׂמוּאֵל לְכָל יִשְׂרָאֵל וַיֵּצֵא יִשְׂרָאֵל לְקִרְיַת פְּלִשְׁתִּים לְמִלְחָמָה" - לכאורה הסיפור מתחיל ב'ויצא ישראל' ויש להבין מה פשר ההתחלה 'וְהִי דָבָר שְׂמוּאֵל?' אמנם, בחילוק הפרשיות אפשר לקרוא את תחילת הפסוק כסיומת של פרק ג', אך אפשר גם לפרש שמדובר בפתיחה לפרק. רש"י מפרש שזוהי הקדמה לפרק: "נהיה הדבר שנאמר לשמואל", והוא מהווה מעין כותרת לפרק. כפי שמופיע בפרק הקודם: "וַיֹּאמֶר ה' אֶל שְׂמוּאֵל הֲנֵה אֲנֹכִי עֹשֶׂה דְבָר בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר כָּל שְׂמֵעוֹ תִצְלִינָה שְׁתִּי אֲזַנְוִי" [ג, יא]. פרק זה הוא מימוש דבר ה' שנאמר קודם.

במלחמה יש שתי מערכות. המערכה הראשונה נפתחת: "וַיֵּצֵא יִשְׂרָאֵל לְקִרְיַת פְּלִשְׁתִּים לְמִלְחָמָה וַיַּחֲנוּ עַל הָאֵבֶן הַעֲזָר וּפְלִשְׁתִּים חָנוּ בְּאֵפֶק". עד עתה מוקד הסיפור היה בשילה, ועתה מוקד הסיפור עובר למישור החוף, שם יושבים הפלישתים. "וַיַּעֲרֹכוּ פְּלִשְׁתִּים לְקִרְיַת יִשְׂרָאֵל וַתִּטָּשׁ הַמִּלְחָמָה וַיִּנְגַּף יִשְׂרָאֵל לְפָנָי פְּלִשְׁתִּים וַיָּכּוּ בַמַּעֲרָכָה בְּשָׂדֵה פְּאַרְבַּעַת אֲלָפִים אִישׁ". במערכה הראשונה ישראל ניגף, דהיינו, ישראל הוכו בשדה המערכה, ומתו 4000 איש. אפשר להגדיר מערכה זו ככשלון, אך אין זה הפסד מוחץ. הראיה היא שעם ישראל מתכונן למערכה שנייה.

"וַיָּבֵא הָעָם אֶל הַמַּחֲנֶה וַיֹּאמְרוּ זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל לָמָּה נִגְפָנוּ ה' הַיּוֹם לְפָנָי פְּלִשְׁתִּים נִקְחָה אֵלֵינוּ מִשְׁלָה אֶת אֲרוֹן בְּרִית ה' וַיָּבֵא בְּקִרְבָּנוּ וַיִּשְׁעֵנוּ מִכַּף אִיִּבּוֹנוּ" - השאלה היא שאלה קלאסית - "למה נגפנו ה'?", שאלה שגם יהושע שאל. ההפתעה היא התשובה, או יותר נכון, חוסר התשובה. אין תשובה לשאלה זו. הזקנים לא דנים בסיבה לנפילה אלא עוברים לפתרון. "ויבא בקרבנו וישענו מכף איבנו" - מי בא והושיע? ה' או הארון? עצם הרעיון של ארון תפקיד במלחמה מצוי כבר בתורה בשני מקומות. בפרשת בהעלתך נאמר [במדבר י', לה-לו]:

(לה) וַיְהִי בְנֹסֵעַ הָאָרוֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה ה' וַיִּפְצוּ אִיִּבֵיךָ וַיִּנְסוּ מִשְׁנֵאֵיךָ מִפְּנֵיךָ : (לו) וַיִּבְנֶה
יֹאמֶר שׁוּבָה ה' וּבְכַבּוֹת אֲלֵפֵי יִשְׂרָאֵל.

כמו כן, בפרשיית המעפילים [במדבר יד, מ-מד]:

(מ) וַיִּשְׁכְּמוּ בַבֶּקֶר וַיַּעֲלוּ אֶל רֹאשׁ הַהָר לֵאמֹר הֲנֵנוּ וְעַלְינוּ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר ה' כִּי חָטָאנוּ : (מא) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לָמָּה זֶה אַתֶּם עֹבְרִים אֶת פִּי ה' וְהוּא לֹא תִצְלַח : (מב) אֵל תַּעֲלוּ כִּי אֵין ה' בְּקִרְבְּכֶם וְלֹא תִנְגְּפוּ לְפָנָי אִיִּבֵיכֶם : ... (מד) וַיַּעֲפְלוּ לְעֵלוֹת אֶל רֹאשׁ הַהָר וְאֲרוֹן בְּרִית ה' וּמֹשֶׁה לֹא מָשׁוּ מִקִּרְבֵּי הַמַּחֲנֶה :

לכאורה, הארון מגדיר אם ה' בקרבם או לא. אך משה מדגיש שאין ה' בקרבם משום שהם עוברים את פי ה'. ארון ה' לא בקרבם משום שאין זה ראוי שיהיה בקרבם - ה' רוצה להשאיר אותם במדבר בגלל העונש. אמנם יש דמיון חיצוני בכך שמי שיוצא עם הארון מנצח, אך בפרשת המעפילים חוסר הארון ה' משקף עניין מהותי, שה' בקרבם משום שאינם ראויים שיהיה בקרבם. בסיפור שלנו, ישראל מנסים להתמודד עם הבעיה הטכנית מבלי לטפל בשורש העמוק. כביכול, הם מתקנים את הבעיה של המעפילים בכך שארון ה' לא היה בקרבם.

"וַיִּשְׁלַח הָעָם שְׁלֵה וַיִּשְׂאוּ מִשָּׁם אֶת אֲרוֹן בְּרִית ה' צְבָאוֹת יֵשֵׁב הַכְּרִבִּים וְשֵׁם שְׁנֵי בְנֵי עֲלִי עִם אֲרוֹן בְּרִית הָאֱלֹהִים חֲפָנִי וּפִינְחָס" - הדמיון לנאמר בפרק א' [ג] בולט: "וְשֵׁם שְׁנֵי בְנֵי עֲלִי חֲפָנִי וּפִינְחָס פְּהִינִים לָהּ", האמירה הזו נאמרת כהקדמה להשחתת עבודת הקרבנות. הזכרה זו בפרקנו מובאת לצורך הסיפור, שהם ימותו במלחמה. אך יש גם חשיבות נוספת. חפני ופנחס נושאים את הארון, אף על פי שאינם ראויים לכך. יש פער כפול - העם מביא את ארון ה' אף על פי שאינו ראוי, ונושאי הארון מבזים את

הארון. בפסוק זה נוספים הביטויים 'צבאות' ו'ישב הכרבים'. הביטוי 'צבאות' מבטא את העניין שה' הוא אלוקי צבאות ואנחנו ננצח בעזרתו. 'ישב כרובים' הוא ביטוי שנאמר ביחס למלחמה - "יִשָּׁב הַכְּרוּבִים הוֹפִיעָה" [תהלים פ, ב].

"וַיְהִי כְּבֹא אֲרוֹן בְּרִית ה' אֶל הַמִּחְנֶה וַיִּרְעוּ כָּל יִשְׂרָאֵל תְּרוּעָה גְדוֹלָה וַתְּהִי הָאֶרֶץ - תְּרוּעָה מְזַכְרָה גַם בְּתוֹרָה - "וְכִי תָבֹאוּ מִלְחָמָה בְּאֶרְצְכֶם עַל הַצָּר הַצָּר אֶתְכֶם וְהִרְעַתֶּם בְּחֻצְרֹת וּבְנִזְכָּרְתֶּם לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם וְנוֹשַׁעְתֶּם מֵאִיְבֵיכֶם" [במדבר י, ט]. התרועה הייתה גם פעולה מלחמתית על מנת להפחיד את האויב. בין כך ובין כך, זוהי פעולה שמתארת את הבטחון של העם בנצחונם. פעולה זו מזכירה את מלחמת יריחו, שגם שם הארון יוצא למלחמה והתרועה היא השלב המנצח של המערכה. ההבדל הגדול הוא שביריחו הנביא מצווה עליהם להריע, אך כאן התרועה מבטאת את בטחונם בגלל הבאת הארון.

"וַיִּשְׁמְעוּ פְּלִשְׁתִּים אֶת קוֹל הַתְּרוּעָה וַיֹּאמְרוּ מֶה קוֹל הַתְּרוּעָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת בְּמִחְנֶה הָעֹבְרִים וַיֵּדְעוּ כִּי אֲרוֹן ה' בָּא אֶל הַמִּחְנֶה" - הכתוב מתאר את המתרחש במחנה פלישתים באותו הזמן. פלישתים באמת מפחדים בעקבות התרועה, ומוסיפים: "וַיִּרְאוּ הַפְּלִשְׁתִּים כִּי אָמְרוּ בָּא אֱלֹהִים אֶל הַמִּחְנֶה וַיֹּאמְרוּ אוֹי לֹנוּ כִּי לֹא הִיְתָה כְּזֹאת אֶתְמוֹל שְׁלֹשׁ" - תגובתם של הפלישתים נגדית לתגובת העם. תגובה זו מבטאת את הבעייתיות שבתגובת העם. הפלישתים והעם בעלי אותה התפיסה - הארון הגיע למחנה ישראל ולכן ינצחו במלחמה. התפיסה האלילית מחליפה את הסמל במסומל, ודבר זה משתקף גם בדברי פלישתים וגם בדברי העם.

בניגוד לציפיות של שתי המחנות, הפלישתים מנצחים. ההסבר מופיע בכתוב: "הַתְּחַזְקוּ וְהִיוּ לְאֲנָשִׁים פְּלִשְׁתִּים פֶּן תַּעֲבְדוּ לְעֹבְדֵי כַּאֲשֶׁר עֲבַדוּ לָכֶם וְהִיִּיתֶם לְאֲנָשִׁים וְנִלְחַמְתֶּם". הפלישתים מחזקים את המורל של המחנה. דרך אגב, שומעים שישראל היו משועבדים לפלישתים. הפלישתים הם כח עולה מסוף תקופת השופטים. הפלישתים באים מא"י הים וקשורים ליוונים הקדמונים, והם נחתו בחופי ישראל. הארגון והחוזק של צבאם מאפשרים להם להביס את השבטים שאינם מאוגדים יחד. הניסיון הצבאי הוא להשתחרר משעבוד הפלישתים. "פֶּן תַּעֲבְדוּ לְעֹבְדֵיכֶם" - עברים הוא כינוי שלרוב הגויים מכנים את ישראל. פסוקים אלו מדברים מגרונם של הפלישתים על מנת שנראה כיצד חושבים עובדי אלילים, ונראה שישראל הם בעלי אותה התפיסה.

"וַיִּלְחַמוּ פְּלִשְׁתִּים וַיִּנְגַף יִשְׂרָאֵל וַיִּנְסוּ אִישׁ לְאֹהֲלָיו וַתְּהִי הַמִּכָּה גְדוֹלָה מְאֹד וַיִּפֹּל מִיִּשְׂרָאֵל שְׁלֹשִׁים אֶלְף רַגְלִי" - בזכות התחזקות זו ישראל ניגף לפני פלישתים, אך אין מדובר במכה בלבד, אלא הצבא מתפזר לגמרי (לאהליו), והתבוסה היא מוחלטת. משמעות התבוסה היא שהסיכוי להשתחרר מהשעבוד נגוז. באופן פרדוכסלי, הארון גורם לישראל להפסיד במלחמה, משום שהוא גורם לפלישתים להתחזק ולהילחם ביתר עז.

החלק השני של הפרק הוא השמועה, ולכאורה זה רק עניין טכני, וצריך לשאול מה מרכזיותו. "השמועה" חוזרת מספר פעמים בפרק. תחילת החלק הוא תיאור אובייקטיבי של תוצאות המלחמה: "וַיִּלְחַמוּ פְּלִשְׁתִּים וַיִּנְגַף יִשְׂרָאֵל וַיִּנְסוּ אִישׁ לְאֹהֲלָיו וַתְּהִי הַמִּכָּה גְדוֹלָה מְאֹד וַיִּפֹּל מִיִּשְׂרָאֵל שְׁלֹשִׁים אֶלְף רַגְלִי: וְאֲרוֹן אֱלֹהִים נִלְקַח וְשָׁנִי בְנֵי עֲלִי יָתִוּ חֶפְנִי וּפִינְחָס". כל מי שרואה את השליח שמודיע את תוצאות המלחמה יודע שקרה אסון, על פי מדיו והאדמה שעל ראשו.

"וַיָּבֹאוּ וְהָיָה עֲלֵי יִשָּׁב עַל הַפֶּסֶא יַד דְּרָךְ מְצֻפָּה כִּי הָיָה לְבֹו תִרְדַּע עַל אֲרוֹן הָאֱלֹהִים וְהָאִישׁ בָּא לְהַגִּיד בְּעִיר וַתִּזְעַק כָּל הָעִיר" - תמונה זו של עלי דומה לתמונה הראשונה של עלי, שיושב על הפתח ושומר את היכל ה'. בפסוק זה אין הוא שומר אלא מצפה לשובו של ארון האלוקים. עלי הוא שורש של התפיסה הקולקלת של העם. עלי מייצג תפיסת מנהיגות שרואה בארון את חזות הכל.

המודיע אינו מודיע ישירות לעלי, אלא לעיר קודם. העיר זועקת, אולי אפילו לפני שבישר את הבשורה, מעצם המראה של השליח. היחיד שלא יודע מה קורה הוא עלי, משום שאינו רואה. הזעקה של העם

מקבילה לתרועה של העם במלחמה, כאשר השמיעה מעוררת תגובה חזקה - פלשתים מתחזקים ועלי שומע ושואל מה קול הזעקה.

"וַיַּעַן הַמְּבַשֵּׁר וַיֹּאמֶר נָס יִשְׂרָאֵל לְפָנָי פְּלִשְׁתִּים וְגַם מִגִּפָּה גְדוֹלָה הֵיטָה בָּעַם וְגַם שָׁנִי בְּנִיךְ מִתּוֹ חָפְנִי וּפִינְחָס וְאַרְוֹן הָאֱלֹהִים נִלְקְחָה" - המבשר מוסר ארבע בשורות, אך בסדר שונה ממה שנאמר לעיל - וינגף ישראל, וינסו איש לאהליו, ארון האלוקים נלקח, ושני בני עלי מתו. המבשר שינה את הסדר של מות בני עלי והילקח ארון ה'. הכתוב מתאר את נקודת המבט האובייקטיבית על פי חשיבות, מהחשוב לפחות חשוב - ראשית ניגף ישראל, שנית נסו לאהליו, שלישית הילקח ארון ה', ומות שני בני עלי. המבשר פונה לעלי ומתאר את האירועים בסדר הפוך, מהכי פחות חשוב לחשוב ביותר - נס ישראל אך גם הייתה מגפה, וגם שני בניך מתו - את עלי פוקד אסון אישי מעבר לאסון הלאומי, והוא חותם בארון האלוקים משום שזה הכי דרמטי מבחינתו של עלי.

"וַיְהִי כִּהְזָכִירוּ אֶת אַרְוֹן הָאֱלֹהִים וַיִּפֹּל מֵעַל הַכֶּסֶף אַחֲרָנִית" - הישיבה על הכסא מבטאת את היותו של עלי שומר הקודש. הנפילה מהכסא אינה מבטאת רק זעזוע, אלא קריסת התפקיד של עלי כנושא הקודש. הארון אצל עלי הוא חזות הכל, מתוך ראות קדש גדולה מאוד. תפיסה זו חלחלה לעם בצורה מעוותת, אך היא אותה התפיסה - נביא את הארון והכל יהיה בסדר. נפילת עלי ונפילת העם הם שני צדדים של אותה המטבע. הטעות התפיסתית של עלי גורמת לטעות התפיסתית של העם. "וְהוּא שָׁפֵט אֶת יִשְׂרָאֵל אַרְבָּעִים שָׁנָה" - זהו סיום תקופת השופטים.

לכאורה, התיאור הבא כלל לא מן העניין - "וַיִּכְלְתוּ אִשֶׁת פִּינְחָס הָרָה לָלֵת וַתִּשְׁמַע אֶת הַשְּׂמֵעָ אֶל הַלֵּקֶחַ אַרְוֹן הָאֱלֹהִים וּמִת חַמִּיה וַאִישָׁה וַתִּכְרַע וַתִּלָּד כִּי נִהְפְּכוּ עָלֶיהָ צָרִיה" - הכלה מזועזעת מהבשורות. הבשורות שהיא שומעת היא הילקח ארון האלוקים ומות חמיה ואישה, הסדר הוא מהרחוק אל הקרוב. המבשר סבור שהיא תזדעזע יותר ממות בעלה. תיאור זה דומה לתיאור מה שקורה לעלי, עלי נופל והיא כורעת, אלו שני ביטויים מקבילים - "בֵּין רַגְלֶיהָ כָּרַע נָפֵל" [שופטים ה, כז]. יתירה מזו, הלידה המוקדמת גם הביאה למותה, כמו עלי.

אולם, יש סיכוי, משום שנותר בן. המילדות מנסות לעודד אותה - "וַיִּכְעַת מוֹתָה וַתִּדְבַּרְנָה הַנְּצֻבוֹת עָלֶיהָ אֶל תִּירָאִי כִּי בֶן יִלְדֶת וְלֹא עֲנִתָה וְלֹא שָׁתָה לְבָה" - הכלה אינה שמה לב לאליהם, אלא מתעלמת מהם - "ולא שתה לבה" כמו "ולא שת לבו גם לזאת" [שמות ז, כג] שנאמר אצל פרעה. "וַתִּקְרָא לְנֶעֱר אִי כְבוֹד לֵאמֹר גְּלָה כְבוֹד מִיִּשְׂרָאֵל אֶל הַלֵּקֶחַ אַרְוֹן הָאֱלֹהִים וְאֶל חַמִּיה וַאִישָׁה" - לכאורה, השם 'גלה כבוד' שייך לשלוש השמועות, אך היא מסכמת: "וַתֹּאמֶר גְּלָה כְבוֹד מִיִּשְׂרָאֵל כִּי נִלְקַח אַרְוֹן הָאֱלֹהִים" - מטריד אותה דווקא העובדה שארון ה' נלקח. זה גם פירוש השם 'גלה כבוד' - גלה הארון, ואילו חמיה ואישה מתו. מבחינה זו, תפיסת אשת פנחס דומה לעיל, אך יש הבדל ביניהם. הבעיה אצל עלי הוא שהעדיף את הארון על פני ישראל, ולא רק על פני בניו. מבחינתו, הארון חשוב יותר מנפילת האומה. אצל אשת פנחס, האינטרס הציבורי-אלוקי עומד מעל האינטרס הפרטי שלהם. דבר זה מזכיר את תגובת אהרן "וַיִּדְעוּ אֶהָרֹן" [ויקרא י, ג] וכן את הכהן הגדול שמצווה לא להתאבל על קרוביו.

הסיפור של אשת פנחס מזכיר את לידת בנימין. ראשית, מדובר על אישה שמתה בשעת לידתה ובשעת הלידה היא קוראת לבן בשם. שנית, בשני המקרים המילדות מנסות לעודד אותה כמעט באותם המילים. כמו כן, משמעות השם של שני הבנים זהה - השם מבטא את הטרגדיה. ההבדל הוא שהשם בן אוני מבטא את הטרגדיה האישית, שחיי בנימין יזכירו תמיד את מות רחל, לעומת אשת פנחס שהשם מבטא את הטרגדיה הלאומית, לזכותה של אשת פנחס.

יש דבר משותף לרחל ולאשת פנחס. יעקב אומר ללבן "עַם אֲשֶׁר תִּמְצָא אֶת אֱלֹהֶיךָ לֹא יִחְיֶה" [בראשית לא, לב]. התרפים הם כלי אלילי, ובגלל זה היא מתה. אשת פנחס מתה כי לקחו ממנה את הארון. ההשוואה היא השוואה מזעזעת - הארון בהשוואה לתרפים. בתקופת עלי הארון הופך לחפץ אלילי

פרקי שמואל - סוכם ע"י תלמידים

שנלקחה ממנו הקדושה וההיבט המוסרי, נשאר בו הכח המאגי. בכך נחתמת תקופת בית עלי, משכן שילה ותקופת השופטים.